

**Joves professionals de
l'àmbit social:
ajuntar-se per combatre
la crisi ecosocial**

**SUSANA BATLE CLADERA
NÚRIA MARTÍNEZ COMPANY**

Susana Batle Cladera

Palma, 1987. És educadora social i doctora en Treball Social per la Universitat de Barcelona, on ha exercit com a investigadora en l'avaluació qualitativa del programa pilot Primer Llar (*Housing First*), impulsat per l'Ajuntament de Barcelona. Actualment, és sòcia fundadora de la microcooperativa Runa Blanca.

Núria Martínez Company

Palma, 1985. És educadora social per la Universitat de les Illes Balears i terapeuta corporal integrativa. Ha desenvolupat la seva tasca laboral com a coordinadora d'equips d'acompanyament a la infància i la joventut en l'oci i el temps lliure, la participació ciutadana i les relacions afectivosexuals igualitàries. Actualment, és sòcia fundadora de la microcooperativa Runa Blanca.

Resum

Ens trobem immerses en l'anomenada *crisi ecosocial*, que afecta la vida al planeta en totes les seves dimensions. En els darrers anys, les professions que es dediquen a l'àmbit social estan cada vegada més discutides en relació a aquesta crisi. Quin és el seu paper? Com afrontaran l'augment ferotge de les desigualtats, el qüestionament de drets i l'atomització de les persones més vulnerabilitzades?

La desmobilització i la minva de capacitat crítica i d'anàlisi independent de les noves generacions d'estudiants porten a pràctiques professionals més mecàniques i jeràrquiques que poc contribueixen a la reclamada transformació social i que perpetuen la institucionalització, l'estigmatització i la precarietat. En aquest sentit, cal remarcar la figura del professional activista o militant, que lluita, individualment, per revertir aquestes dinàmiques exclusògenes al seu lloc de feina. Ara bé, sense una col·lectivització, aquestes posicions són difícils de mantenir en el temps.

La microcooperativa Runa Blanca es planteja una contribució directa acompanyant joves professionals i estudiants de l'àmbit social a observar les conductes pròpies i els intercanvis amb les altres persones, a escoltar les necessitats pròpies i alienes, a expressar-se des de la comunicació no violenta i a propiciar una transformació social des de les seves pròpies accions. Reforça la capacitat de col·lectivització per evitar la despersonalització pròpia de la institucionalització, tant dels equips com de les persones ateses.

Paraules clau: Transició ecosocial / Joventut / Pràctica professional / Violència institucional / Emprenedoria

Resumen

Nos encontramos inmersas en la llamada *crisis ecosocial*, que afecta a la vida en el planeta en todas sus dimensiones. Las profesiones que se dedican al ámbito social están siendo cada vez más discutidas ¿Cuál es su papel? ¿Cómo afrontarán el feroz aumento de las desigualdades, el cuestionamiento de derechos y la atomización de las personas más vulnerabilizadas?

La desmovilización y la mengua de capacidad crítica y de análisis independiente de las nuevas generaciones de estudiantes llevan a prácticas profesionales más mecánicas y jerárquicas que poco contribuyen a la reclamada transformación social y que perpetúan la institucionalización, la estigmatización y la precariedad. En este sentido, cabe remarcar la figura del profesional activista o militante, que batalla, individualmente, para revertir estas dinámicas exclusógenas en su puesto de trabajo. Ahora bien, sin una colectivización, estas posturas son difíciles de sostener en el tiempo.

La microcooperativa Runa Blanca se plantea una contribución directa acompañando a jóvenes profesionales y estudiantes del ámbito social a observar las conductas propias y los intercambios con las demás personas, a escuchar las necesidades propias y ajenas, a expresarse desde la comunicación no violenta y a propiciar una transformación social desde sus propias acciones. Así mismo, refuerza la capacidad de colectivización para evitar la despersonalización propia de la institucionalización, tanto de los equipos como de las personas atendidas

Palabras clave: Transición ecosocial / Juventud / Práctica profesional / Violencia institucional / Emprendimiento

1. La crisi ecosocial com a escenari laboral per a professionals de l'àmbit social

Entenem la crisi ecosocial com el col·lapse de la civilització, com el conjunt de desequilibris que ha generat l'activitat humana i que ha fet superar els límits biofísics del planeta a la seva disposició. És el punt d'inflexió de l'anomenada *era de l'antropocè* (Fernández Duran, 2022). Podem afirmar que no som davant dues crisis separades, sinó davant una única i complexa crisi socioambiental (papa Francesc, 2015). En tant que són els mateixos elements que la provoquen, aquesta dinàmica de relació tòxica, alienada i violenta entre els éssers humans i els recursos naturals apareix també entre les persones.

Tot i que el terme *crisi ecosocial* emergís a principi dels anys setanta (Álvarez Cantalapiedra, 2020), en els darrers cinc anys ha ocupat més espai públic de discussió a causa de la urgència per iniciar una transició cap a altres models de vida més justs i regeneratius. El capitalisme ferotge i les seves dinàmiques de funcionament continuen provocant més desigualtats locals i globals entre la població, la qual cosa augmenta els reptes que han d'assumir les professions relacionades amb l'àmbit social. Fenòmens com les migracions per qüestions climàtiques, per l'espoli de la terra o per l'esvaïment dels drets més bàsics, com l'accés a un habitatge o a alimentació, ja són un fet. Per fer front a aquesta situació, es necessiten altes dosis d'esperit crític que permetin pensar, amb creativitat i rebel·lia, noves formes de lluita per defensar les condicions que farien el món més habitable: noves

cultures, noves estructures i renovades formes de relació són, avui dia, indispensables per a la supervivència.

En aquest punt, cal emfatitzar que aquesta crisi, social i ecològica alhora, configura uns temps i uns espais diferents en què s'interpel·la constantment l'individu, sempre per davant d'allò col·lectiu, i se silencien les estratègies de resistència naturals de l'ésser humà com a ésser social. Un primer pas és indagar com es configuren aquestes noves dimensions i revertir les dinàmiques relacionals.

2. Els i les professionals socials

D'un temps ençà, les professions que es dediquen a allò social, com ara l'educació, el treball o la integració social entre les més representatives, estan cada vegada més qüestionades. Aquestes varen aparèixer com a eina política per donar resposta a l'augment de precarització, marginació i exclusió que genera l'escenari neoliberal (García i Sáez, 2013), amb l'objectiu de construir un conjunt de serveis i estructures que actuàs com a catalitzador dels processos de normalització social i de *tornada* a la societat, tot i concebant un dins i un fora avui absolutament qüestionables. No obstant aquests esforços polítics i econòmics, sembla que les persones usuàries i beneficiàries d'aquests serveis queden segregades institucionalment, que n'augmenta la dependència i que se n'engrosseix el nombre que els i les professionals perceben en relació amb la població vulnerabilitzada. Què feim malament?

A banda de controlar la població més vulnerabilitzada perquè no suposi un despropòsit a la quotidianitat

de les vides normalitzades (Bauman, 2003), una de les missions dels equips d'atenció és assegurar una vida habitable o una *bona vida*. Cristina Carrasco (2022) assumeix que es tracta d'un procés col·lectiu de construcció contínua que preveu i pretén superar l'escenari heteropatriarcal, racista, colonialista i extractivista. Un dels principals entrebancs en la consecució de *vides gaudibles* dins els serveis d'atenció és que aquesta construcció parteix d'una definició i d'uns paràmetres imposats. Les maneres d'estimar, de construir xarxes afectives, de en què gastar els doblers i de com aconseguir-los; la concepció de la salut i la malaltia, o la definició del que significa habitar una llar, entre d'altres, són potes de la mateixa narrativa hegemònica que referencien i encotillen la pràctica professional en absència de reflexió.

Els i les joves estudiants de ciències socials que s'insereixen per primer cop en el món laboral es troben davant aquest escenari de crisi ecosocial ple de tensions que es plantegen com a reptes per superar (Carrasco et al., 2022). Les noves generacions de graduades també pateixen les conseqüències de la crisi quant a la precarietat material i laboral per la inestabilitat, l'ambigüitat i les normatives o les clàusules contractuals fraudulentes (Alonso, 2014). Això provoca una hipermobilitat que impossibilita teixir vincles professionals i personals harmoniosos, basats en la confiança i la seguretat que el temps distès i els espais amables poden oferir.

Aquestes generacions han nascut en un món –sempre parlant del Nord global– que es presenta en crisi constant, de manera que afecta l'imaginari

d'un futur possible i d'una vida plena i provoca, fins i tot en els casos més extrems, el fenomen –gens menyspreable en termes d'incidència– de l'ecoansietat. Segons l'American Psychology Association, aquest neologisme reflecteix el temor crònic a patir un cataclisme ambiental i la incapacitat de les societats per fer-hi front. Les recomanacions davant aquest estat emocional conviden a teixir i cultivar vincles amb el territori i a nodrir relacions afectives saludables en els contextos familiars i d'amistats. No obstant això, l'actual alienació digital, sumada a la precarietat en termes de temps disponible, dificulten aquestes pràctiques i contribueixen, fins i tot en els espais més íntims, a un deslligament social i a la sensació de desarrelament.

En suma, és coneguda entre els nous professionals i també entre el professorat la minva en la capacitat crítica i d'anàlisi independent, així com en la capacitat d'autoorganització i d'acció col·lectiva. És absolutament comprensible que, davant aquesta manca d'eines, acabin per desenvolupar feines mecàniques, seguint els protocols establerts.

Com a elements disruptors davant aquest panorama, emergeixen com a indispensables la creació –o el manteniment– d'espais de reflexió col·lectiva, la incorporació de la gestió emocional de caire formal, la formació específica en violència estructural, la investigació de les conseqüències de les lògiques verticals d'intervenció o de l'atenció sense temps de qualitat, entre d'altres. Totes són oportunitats de desconstrucció del rol professional hegemònic amb les quals es pot construir resistència i transformació,

omplir de manera pràctica aquella idea de transformar de baix a dalt i qüestionar les estructures mitjançant l'experiència i l'observació.

Engegar una transició cap a altres models que posin la vida en el centre implica assumir que treballem en contextos hostils, que responen a la urgència, que anul·len els tempos necessaris per observar(-nos), escoltar(-nos), reflexionar(-nos), dialogar i actuar. Aquesta crisi es presenta com l'oportunitat per deixar de mirar les altres persones com a categories contenedores de problemàtiques i reclamar espais per construir conjuntament els objectius i els camins cap a l'autonomia. Un espai d'esperança per transitar cap a altres models d'atenció.

Aquesta esperança s'ha materialitzat en la mobilització de la joventut a tot Europa contra la precarietat derivada del contracte social i de les relacions que s'hi han instaurat. Entre els moviments socials i agrupacions del nostre país sorgits de la crisi del 2008 hi ha Marea Granate, Oficina Precaria, Juventud sin Futuro, Federación de Jóvenes Investigadores Precarios, Fridays for Future, ExMenas, etc. El 15M va ser una empenta indispensable per reactivar resistències. A Mallorca, en l'àmbit de l'atenció social, va aparèixer la secció estudiantil de l'associació Prosocial, que promogué un pensament crític a les aules universitàries. Així i tot, les expressions de mobilització política de la joventut no acaben de ser estables i es dissolen. Una mostra més de la precarietat existencial i generacional (Soler-i-Martí *et al.*, 2021) que impossibilita la conciliació de la vida personal, educativa i laboral amb la militància.

3. Professionals militants o activistes

Davant aquesta situació atomitzadora, hi ha resistències individuals en els llocs de feina. És el que Karen Healy (2018) anomena *professionals militants o activistes*. Encarnen una posició ambivalent entre la classe dirigent i la lluita de classes, sempre amb dilemes i la sensació d'estar a dues bandes. I és que ho estan en relació amb els mandats que reben i el seu compromís social (García Molina, 2011, 2013; García Molina; Sáez, 2017).

Les teories crítiques posen de manifest la relació entre les estructures socials globals i les relacions locals de poder i d'identitat (Healy, 2018). Aquestes basen el seu discurs en tres punts:

- Els i les professionals formen part de la classe mitjana, mentre que les usuàries dels serveis pertanyen a les classes populars. Aquesta relació perpetua l'*statu quo*.
- El poder conferit a les professionals com a agents de l'estat del benestar reprimeix tota classe de dissidència entre qui pateix precarietat.
- Qui representa el rol professional es relaciona com la veu experta. Desfer-se d'aquesta expertesa no sempre és fàcil perquè condueix a demanar-se què faig aquí?, per a què la meua presència?

A partir d'aquí proposen reduir la presència controladora, permetre que la vida flueixi espontàniament. No obstant això, les teories postestructuralistes defensen que el poder no és estàtic ni es col·loca en una de

les parts (professionals). Romp, per tant, aquesta visió dicotòmica i mostra com el poder es troba en les relacions i opera a través dels discursos i les pràctiques. Així doncs, resulta indispensable reconèixer i ubicar els canals simbòlics a través dels quals es transmet el poder.

En aquest sentit, abandonar l'acompanyament i retirar-se de la vida dels altres pot tenir inconvenients en la consecució de l'autonomia. Suposa acomiadar-se de la possibilitat d'exercir com a frontissa entre diferents sistemes, institucions i persones i, per tant, deixar de servir els interessos de la persona usuària com a medidora entre agents.

Aquí, la idea de professional com a agent doble (García Molina, 2011, 2013) pren sentit. Aquest autor assegura que sosté l'ambigüitat pròpia de rebre dos encàrrecs –el de la institució o l'estat i el de la persona del servei– per trobar el punt apropiat segons cada situació des d'un punt de vista més ètic que no polític: «Es pensar y actuar agazapado a la vista de todos, con los pies en el suelo, pero al borde del acantilado» (García Molina, 2013, p. 25).

Adoptar aquesta posició comporta un suïcidi de classe en el sentit freirià; renunciar als seus privilegis, comprometre's voluntàriament a deslligar-se del seus propis interessos per endinsar-se en l'equitat col·lectiva. Destaca també el sentiment de soledat de qui representa aquest rol perquè manca una estructura col·lectiva d'empenta i de coherència ideològica, de suport mutu davant les injustícies i els dilemes viscuts, així com de reflexió de les pràctiques professionals desenvolupades. Aquesta soledat, juntament

amb el judici de la resta de l'equip i del propi, pot conduir la persona a abandonar la professió, a patir inseguretats i a sentir-se assenyalada i discriminada en l'entorn laboral.

Actualment, davant una situació postpandèmica i una crisi incipient que s'entreu amb una pujada desorbitada dels preus dels productes de primera necessitat, els combustibles fòssils i l'habitatge, sabem que moltes vides començaran a ser menys vivibles, i la missió dels i de les professionals de procurar qualitat de vida o *vides bones* serà més complicada. Això implica més frustracions, més desesperança, més violència institucional, més preguntes al voltant de com podem millorar la vida de les persones.

És així com s'evidencia que les cures han d'estar al centre, tal com han reclamat les teories feministes. Però, com ho duim a la pràctica? Sense una mirada crítica que assenyalï els ritmes imposats pel capital i reclami un ambient laboral amb altres temps i espais, aquest camí es planteja com una quimera.

Els principis de posar la persona en el centre o d'acompanyar en processos de recuperació sense contrapartides, propis del model *Housing First* i adoptats per altres programes, són molt engrescadors. A cops ens porten a mirar cap al futur amb il·lusió i a renegar de pràctiques passades, però de res serveix aquest oblit que ens manté ancorats en una manca d'herència cultural pròpia (Batle *et al.*, 2021). Aprendre de les errades i ser conscients que les persones ateses poden estar dolgudes per les nostres pràctiques forma part de la transformació o regeneració cap a altres formes de relació més honestes i obre

la remota possibilitat d'una justícia restaurativa. No és una qüestió fàcil i sovint troba tota una sèrie de resistències als diferents nivells de governança, així com contradiccions a escala personal.

Quan parlem de la crisi ecosocial, és prou fàcil dibuixar els límits planetaris. Ara bé, fer-ho amb relació a la qüestió social és més complicat. En el nostre cas, el *quid* de la qüestió rau en les relacions que es generen entre qui usa el servei i qui hi treballa. És a dir, fer front a la violència que es genera dins la institució.

4. Violència institucional

El concepte de violència institucional fa referència a una categoria política local relacionada amb l'experiència i amb un corpus teòric al voltant dels drets humans i la violència d'estat (Pita, 2017). La mateixa autora afirma que és una eina per a la lluita política, per a la batalla contra la violència generada, en bona part, per les forces de seguretat (2017). En termes globals, les professions socials han passat de l'assistencialisme en la gestió de les poblacions i dels grups improductius, exclosos del mercat laboral (Castel, 2002), a recol·locar aquestes persones o «rebuigs humans» en llocs estratègicament útils per al sistema mateix (Bauman, 2013). A partir d'aquesta deducció podem afirmar que els professionals socials executen tasques de *controladors socials*.

Aquesta violència és exercida per diferents agents de l'estat de forma directa o indirecta mitjançant normes, omissions o pràctiques rutinàries i quotidianes en un context de restricció d'autonomia i de llibertat. La pre-

sència d'aquesta violència indica una aproximació a la vulneració de drets i l'ultratge a les persones. Ara bé, identificar-la no és senzill perquè es mou en una certa al·legalitat i indefinició que difumina les possibilitats de denúncia.

Pren sentit, doncs, posar la mirada en les violències institucionals en l'atenció social; assenyalar la burocràcia, l'abús de poder, la denegació d'accés a recursos, la derivació indiscriminada, la medicalització dels malestars, etc., i examinar què de tot això s'expressa a partir de les pràctiques professionals individuals i institucionals. En paraules de Bourdieu (2000), ens trobam davant un poder invisible que no pot exercir-se si no és amb la complicitat dels qui no volen saber que la pateixen o que l'exerceixen. Què cal fer al respecte?

Crear espais de reflexió crítica sobre aquest fenomen és una de les opcions per combatre la crisi social i generar relacions més plenes (Ávila et al., 2019; Carrasco et al., 2022). Obrir la caixa de les possibilitats i reconèixer-se com a subjecte opressor del sistema genera sensació de caiguda i enceta una etapa d'assumpció seguida del dol. Reconèixer-se com a controlador o controladora social i canal de transmissió de violències obre la porta a indagar altres possibilitats de relació, i just és aquí el lloc al qual s'ha d'arribar amb aquest exercici.

5. Altres perspectives laborals: el cas de Runa Blanca

Davant el dolor i la incomoditat que suposa encarnar el rol d'educadores socials en un escenari tan cru i dolorós, neix la microcooperativa

Runa Blanca, fundada per Núria Martínez i Susana Batle.

Nosaltres ens vàrem conèixer a la carrera d'Educació Social, en què configuràrem el nostre tàndem tant d'amistat com de projectes professionals i vitals. Va ser en el marc de l'assignatura de violències masclistes en què vàrem iniciar un treball d'investigació i el documental *Carrer Dona. Ningú no és més que ningú* (Adrover et al., 2013).

Amb aquest audiovisual preteníem donar visibilitat a les múltiples violències a què s'enfronta una dona en situació de sense llar al llarg de la seva vida i destacar les que tenen a veure amb el gènere. Aquesta experiència ens va canviar la vida i la manera d'entendre l'educació social. Va ser quasi mig any de rodatge durant el qual ens vàrem acostar al sensellarisme. Ens adonàrem que era i continua sent un fenomen invisible que rep una atenció vertaderament precària i unes polítiques d'habitatge molt cruels i en què les violències estan molt presents a tots els nivells.

Amb tot allò que havíem vist i viscut havíem de fer alguna cosa. Volíem cercar respostes, indagar altres maneres d'actuar i sobretot investigar noves metodologies d'atenció molt més humanes per dissoldre aquella injustícia viscuda. Avui dia, sabem i som conscients que connectar amb el dolor i la ràbia continua sent el motor dels nostres projectes.

Un any després, vàrem anar a Barcelona a fer el Màster d'Estudis Avançats en Exclusió Social, amb la idea d'especialitzar-nos en violències institucionals, sensellarisme i noves metodologies. Veníem de fer feina durant anys en l'àmbit social (centres d'edu-

cació especial, pisos de protecció a la infància, programes comunitaris, etc.), i gràcies al màster i a una visió antropològica de l'exclusió, ens varen assaltar tantes qüestions com incomoditats que a la fi podíem verbalitzar:

Què és la nostra professió?, que pretén?, són tots els encàrrecs i mandats coherents?, som conscients que som figueres de control?, realment coneixem les conseqüències que tenen els nostres actes sobre la vida de les persones?, posam atenció a les violències estructurals o tan sols a les conseqüències que aquestes generen?, són justes les normes que feim complir a les persones que atenem?, com influeixen els nostres moralismes i vivències en la nostra professió?, de veritat sé més jo de la vida amb vint anys que la dona o l'home que tenc davant i que té una història de vida molt més dura?, som conscient de les violències i les situacions injustes que jo també gener?, què faig en nom de la institució?

Avui encara no tenim resposta a tot, però sí que som conscients dels dilemes ètics als quals ens afrontam. Nosaltres tenim la intenció de posar-hi llum. Des de la cura i l'amor volem iniciar altres accions possibles que ajudin a acompanyar les persones a ser més lliures, a superar els moments de vulnerabilitat i a respectar en tot moment els seus processos i decisions, malgrat que moltes vegades no siguin els nostres.

Al màster, vàrem especialitzar-nos cada una en una branca. Na Núria es va centrar en l'elaboració de projectes i l'atenció directa, experteses que va

complementar amb més experiència laboral coordinant projectes socio-educatius especialitzats en joventut, oci i temps lliure i desigualtats de gènere en l'adolescència. Va adquirir coneixements en gestió d'equips professionals, intermediació amb l'administració, coordinació de projectes en totes les seves fases, etc. Na Susana es va centrar en la recerca. Durant els darrers anys ha fet feina en l'avaluació qualitativa del projecte pilot Primer la Llar, impulsat per l'Ajuntament de Barcelona, i ha fet una tesi doctoral en treball social titulada «La intervención social como interacción social. La transformación de la práctica entre dos modelos de atención a personas en situación de sin hogar» (Batle, 2021).

Ambdues anhelàvem iniciar un projecte conjuntament. De fet, el somiàvem en els nostres viatges a les muntanyes. El confinament ens va regalar temps per posar en ordre les nostres idees i prioritats. Durant aquell temps de calma, vàrem definir Runa Blanca.

L'emprenedoria, en una professió que acostuma a exercir-se amb el treball per compte d'altri, esdevé el primer pas per donar veu a un posicionament personal i polític clar. La tria de la forma jurídica esdevé un dels angles abans mencionats per fer les coses d'una altra manera. Pertanyem a la xarxa de mercat social de les Illes Balears, amb l'objectiu de contribuir a una societat basada en els valors democràtics, ecològics i solidaris i en el benestar col·lectiu. A més, estam en procés de ser sòcies de la Coop57, per contribuir a la transformació social de l'economia a partir del cooperativisme i la solidaritat.

Rompre la roda del «sempre ho hem fet així» esdevé una aturada en sec en la forma de treballar al nostre territori, i més enllà. Runa Blanca irromp a les Balears com un altaveu per denunciar les violències institucionals, els rols de poder i la manca de sensibilitat davant la vulnerabilitat. També per oferir possibilitats de canvi que permetin evitar pràctiques buides de contingut, exclusògenes i estigmatitzants.

5.1. Com treballam?

Arribam amb seguretat, però també amb molta humilitat. Conscients que acompanyar persones és aprendre de l'altre i no tan sols ensenyar. És ballar seguint el ritme d'una quotidianitat concreta. La nostra aportació a la crisi ecosocial se centra a formar i acompanyar equips aportant un vesant crític a les seves pràctiques, convençudes que amb això la transformació dels models, de les instal·lacions i de les relacions és possible. Aconseguir una societat saludable passa per contemplar tots els actors del sistema.

A partir de la recerca feta per a la tesi doctoral mencionada, hem desenvolupat una metodologia de treball pionera a Espanya que s'emmarca en la innovació social. Posam la pràctica professional –allò que els professionals fan– en el centre d'interès i d'anàlisi per entendre l'atenció social. Repensar les nostres accions obre oportunitats per fer les coses de formes diferents, per fer possibles altres realitats més desitjables i alineades amb els drets de les persones que atenem. És justament aquí on comença el debat sobre què és l'exclusió social, quina és la nostra tasca des dels

equips interdisciplinaris i com podem millorar la salut tant de les persones usuàries com de les professionals.

A més de treballar aquesta mirada crítica, la nostra perspectiva microsociològica permet activar processos de reversió de les violències institucionals i oferir eines als equips per fer feina de forma coherent entre qui són i el que fan.

- Acompanyam projectes des d'una mirada holística. Reinterpretam els mandats i posam a ballar la creativitat. Això ens duu a resultats diferents, amb xarxes de relació revolucionàries i èxits percebuts des d'altres geografies humanes. Acompanyam amb cura, perseverança i passió el projecte en totes les fases.
- Transformam els models d'atenció des de la pràctica: obrim espais de reflexió sobre allò que feim per canviar la definició dels marcs conceptuals. Fer-ho és el primer pas per promoure les ganes de revisar-se i qüestionar-se, la qual cosa ens permet transitar diferents rols. D'aquesta manera impulsam equips valents, que treballin des de la coherència i honestedat.
- Feim divulgació científica i democratizam el coneixement. El coneixement adquirit i en constant evolució, cal compartir-lo. La co-construcció enriqueix els processos i obre possibilitats d'intercanvi compromeses, enriquidores i equitatives. Recollim, publicam i difonem. Participam en conferències i congressos a escala nacional i internacional. A més de les tasques pròpies d'elaboració i

de divulgació de material acadèmic, volem garantir l'accessibilitat a aquesta informació a les persones usuàries dels serveis. Oferir transparència és un acte de deferència profund. Repercuteix positivament en la vida de les persones i ajuda a una presa de decisions més conscient.

5.2. Què feim?

Els nostres serveis van destinats a tots els agents de l'àmbit social amb ganes de remoure el món, de donar-se l'oportunitat de mirar-lo des d'altres angles i de participar en primera persona del canvi social. Ens dirigim a entitats del tercer sector, a l'administració pública i a professionals particulars.

Les formacions a professionals, activistes i persones ateses estan dissenyades com a resposta a situacions d'injustícia, malestars i dilemes ètics. Els tallers grupals comencen generant un espai de seguretat. Procuren també un acompanyament col·lectiu en què treballar, de forma creativa i vivencial, qüestions quotidianes doloroses –les desigualtats, el patiment i les seves causes estructurals– que ens travessen a totes i cada una de nosaltres. De forma progressiva, s'introdueixen temàtiques que ens condueixen a la reflexió conjunta, a la identificació dels orígens, i mitjançant el debat es procura aconseguir un canvi en la vida de les persones, orientada a les solucions.

Sempre es fa feina considerant la globalitat de les persones (ment, cos, emocions, espiritualitat...), cercant l'estimulació del potencial personal de cada persona perquè actuï mobilitzant els seus recursos per mitjà de

les seves motivacions, preguntes i necessitats.

Destacam que col·laboram amb un equip de terapeutes. Som conscients de la cruesa dels temes que es tractaran i, per això, volem donar una resposta tan coherent com sigui possible a les persones que ho necessitin.

Entre els paquets formatius, en què podem trobar la violència masclista, la resposta al sensellarisme o benestar i consciència, entre d'altres, remarcam el paquet de gestió i politització dels malestars com una novetat. Com a societat, ens trobam davant un escenari complex en què la lògica capitalista monetitza la nostra salut, la nostra manera d'estar al món, les relacions amb els altres i amb nosaltres mateixes.

Els patiments, els neguits, les angoixes o els estats allunyats d'una normalitat capacitista, neurotípica i eurocentrista es tracten actualment des de la perspectiva psiquiàtrica o psicològica, que medicalitzen els malestars. Es tracta d'una gestió silenciosa, individualitzada i passiva.

En aquest espai, no tan sols treballam la simple identificació i enumeració d'allò que sentim com un dolor, sinó que volem construir lligams estratègics perquè puguin ser compartits, expressats. Exploram noves maneres de relacionar-nos i d'assumir un rol més actiu davant aquesta realitat.

Es procura principalment establir bases sòlides de seguretat des de l'inici dels tallers i es permeten obertament estats d'ànim que no s'accepten socialment: tristesa, ràbia, fàstic, còlera, histèria; amb la medicació com a única alternativa. Per experiència sabem que aquests són espais terapèutics, ja que les persones hi poden abocar el desassossec i l'angoixa acumulada.

A més, la investigació és una de les nostres passions; per això, feim recerca aplicada, per millorar el funcionament i la satisfacció de les entitats socials, els serveis i tots els agents implicats. Avaluam projectes i polítiques públiques, en feim una diagnosi i apropam el coneixement a les bases socials. Tot i treballar des de mètodes mixtos, advocam per la presència de mètodes qualitius. Ja fa temps que el fet d'aplicar aquesta opció no necessita justificacions per demostrar-ne el rigor. Basar els projectes i els programes en recerques prèvies des d'enfocaments fenomenològics o narratius garantirà que la nostra tasca prioritzi les persones per sobre dels pressuposts, que es valorin les experiències de les persones per sobre de lectures més administratives.

La nostra trajectòria en la recerca està lligada al sensellarisme, als processos d'institucionalització i d'estigmatització i a la pràctica professional. Actualment, i atesa la precarització que pateix el jovent a les Balears (Pascual i Oliver, 2021), així com l'augment del sensellarisme juvenil al nostre país, estam dissenyant una recerca que pugui donar veu als i les joves en risc de patir situacions d'exclusió residencial. Aquesta informació permetrà guiar les possibilitats dels professionals per promoure una vida lliure i autònoma.

Finalment, oferim el nostre acompanyament amb dues fórmules: la supervisió d'equips i la consultoria. En l'atenció social, les relacions internes entre l'equip d'atenció i els diferents nivells de governança són un reflex de com serà la comunicació i el tracte amb les persones que s'acompanyen. Justament aquí rau un dels sis indicadors de salut i qualitat en l'atenció

social (Milaney, 2011, 2012). Runa Blanca vol garantir aquesta interdependència guiant espais de reflexió en els equips i les entitats. Amb creativitat i imaginació, aquest exercici pot orientar les pràctiques cap a nous horitzons.

La supervisió és un espai periòdic en què una persona externa acompanya un grup seguint els principis ètics de les cures feministes i posant la salut en el centre de l'equip, de les persones ateses i de la institució. Les professions que es dediquen al món social estan basades en les relacions, els intercanvis i la compartició. Acompanyar persones en situació de vulnerabilitat acostuma a incloure càrregues emocionals que no sempre són fàcils de pair. Per això, és tan necessari cuidar-se, com un acte de responsabilitat enfront de la tasca de cuidar els altres, acceptant que totes som iguals davant la nostra concepció de persones. L'acord entre la supervisora i les professionals permet generar un espai de confiança en què es garanteix la paraula, l'escolta i l'acceptació de la diferència per superar dilemes ètics, sentiments controvertits i defugir de rols de poder i sotmetiment. És imprescindible que les entitats cuidin els seus professionals per mitjà d'aquest acompanyament per fomentar la seva salut; treballar d'acord amb una identitat grupal i institucional forta; permetre els dubtes, les errades, la tendresa, la passió...; convidar a la participació en la governança, la creativitat i l'emergència d'altres sabers; ajudar en la càrrega de la quotidianitat, i obrir la possibilitat de fer feina a partir de relacions basades en l'amor.

Els serveis de consultoria estan relacionats amb l'assessorament a ser-

veis i entitats per poder mantenir una línia de coherència tant interna com externa. Ens posam al servei de forma personalitzada, particular i adaptada a les necessitats concretes. En aquesta línia, s'ofereixen campanyes de comunicació transformadores posant a ballar les idees, les imatges, la teoria i la creativitat. Visibilitzam els marges i acostam històries des d'una mirada més reflexiva.

6. Possibilitats calidoscòpiques per persones amb ganes de canviar el món

La transformació social demana deixar que les preocupacions de la nostra professió estiguin centrades en els subjectes atesos, les categories problema i les derivacions infinites per recaure en el mateix quefer professional (Batle *et al.*, 2021). Això passa perquè els i les professionals es mirin a si mateixes tant a escala personal com laboral, i prenguin consciència del poder que posseeix el seu rol, de l'ona expansiva que provoquen les seves accions i de les possibilitats individuals i col·lectives per afavorir el canvi. Perquè s'allunyin també de la neutralitat i l'asèpsia de l'expert. Perquè assumeixin la seva responsabilitat.

Enfront de qui s'inclina per un treball més automatitzat seguint la línia de gerència *top-down*, hi ha qui s'inclina per treballar amb contradiccions, cercant els angles morts del sistema per poder actuar amb més coherència. Militar als nostres llocs de feina no té per què convertir-se en una batalla entre la institució i la professional si es disposa d'espais de cures i suport mutu. Cal organitzar-se i assumir que l'amor i el respecte és

el pal de pallar que sustenta la vida autònoma i lliure de tots els éssers vius del planeta (Freire, 2011). Dedicar-se a l'atenció social des d'aquesta creença evita la institucionalització, l'estigmatització, l'alienació, i contribueix directament al fet que el món sigui habitable, compassiu, amable i enèrgic. Si les noves generacions de professionals treballen des d'aquesta visió, la transformació de llocs de feina, de protocols, de normatives i de canals i formes de comunicació està cada cop més pròxima. Significa que som part de la transició ecosocial.

Emprendre en temps de crisi econòmica, social i planetària és tot un repte i requereix un compromís profund amb aquest somni. Pot ser vist com una utopia quan volem fer canvis a escala global. Tot canvia quan posam la mirada en el nostre entorn i començam per canviar les relacions quotidianes, en aquest cas en el context laboral. Runa Blanca es planteja una contribució directa acompanyant joves professionals i estudiants de l'àmbit social a observar les conductes pròpies i els intercanvis amb les altres persones, a escoltar les necessitats pròpies i alienes, a expressar-se des de la comunicació no violenta (Marshall i Rosenberg, 2013) i a propiciar una transformació social des de les seves pròpies accions. Reforçam la capacitat de col·lectivització per evitar la despersonalització pròpia de la institucionalització, tant dels equips com de les persones ateses. Aquesta possibilitat no és únicament de la cooperativa, sinó que està a l'abast de tots i totes les treballadores.

Nosaltres, d'ençà que hem impulsat Runa blanca, ens sentim més properes a les persones, més lliures

d'expressar i d'acompanyar processos d'una forma més cuidada i passional. Realment no sabem on arribarem ni quin és el nostre futur, però sabem que som on volem estar. Que aquesta iniciativa ens ha fet sortir d'allà i d'allò a què ja no volíem pertànyer.

7. Referències bibliogràfiques

- ADROVER, F., BATLE, S., MARTÍNEZ, N., MUNAR, M., SOLER, A. (2013). *C/ Dona. Ningú no és més que ningú*. Oficina de Cooperació al Desenvolupament i Solidaritat. UIB. <https://www.youtube.com/watch?v=s0nX3azzby8it=8s>
- ALONSO, L. E. (2014). La producción política de la precariedad juvenil. A L. Alonso, J. Bernat, F. Fernández, A. Martínez, i Y. Santos (Eds.). *La juventud, un estado precario de completa incertidumbre* (pp. 1-19). FUHEM Ecosocial.
- ÁLVAREZ CANTALAPIEDRA, S. (2020). Crisis ecosocial, injusticia ecológica y ciudadanía global 3. A R. Díaz-Salazar (Coord.) *Ciudadanía global. Una visión plural y transformadora de la sociedad y de la escuela* (pp. 43-50). SM.
- ÁVILA, D., CASSIÁN, N., GARCÍA, S., PÉREZ, M. (2019). *Por una acción social crítica. Tensiones en la intervención social*. Editorial UOC.
- BATLE, S. (2021). *La intervención social como interacción social. La transformación de la práctica entre dos modelos de atención a personas en situación de sin hogar*. Universitat de Barcelona.

- BATLE, S., LLOBET, M., URIBE, J., CAR-TOIXÀ, J. (2021). Anàlisi de la pràctica en transformació y sus efectos en los profesionales: estudio cualitativo en el programa Primer la Llar en Barcelona (Housing First). *Zerbitzuan*, 74, 133-148.
- BAUMAN, Z. (2003). *Modernidad líquida*. FCE.
- BAUMAN, Z. (2013). *Vidas desperdiciadas. La modernidad y sus parias*. Paidós.
- BOURDIEU, P. (2000). Sobre el poder simbólico. A A. García (Ed.), *Poder, derecho y clases sociales* (pp. 87-100). Desclée de Brouwer.
- CARRASCO, C. (2022). ¿Cuáles son los componentes o dimensiones que consideras fundamentales en cualquier definición de «calidad de vida» o «vida buena»? ¿Qué es lo que hace buena la vida humana? A S. Fernández (Ed.), *Diálogo sobre calidad de vida y necesidades humanas* (pp. 15-22). FUHEM Ecosocial.
- CASTEL, R. (2002). *Las metamorfosis de la cuestión social. Una crónica del salariado*. Paidós Iberica.
- FERNÁNDEZ DURÁN, F. (2022). *El antropoceno*. Virus Editorial.
- FREIRE, H. (2011). *Educación en verde*. Grao.
- GARCÍA, J., SÁEZ, J. (2013). Educación social y exclusión social. A J. García (Coord.), *Exclusiones. Discursos, políticas, profesiones* (pp. 133-177). Editorial UOC.
- GARCÍA MOLINA, J. (2011). Agentes dobles. A J. García, i J. Sáez (Coord.), *Metáforas del educador* (pp. 15-20). Nau llibres.
- GARCÍA MOLINA, J. (2013). Profesar la profesión de profesor: entre el filósofo y el agente doble. *Athenea Digital*, 13(1), 1-15.
- GARCÍA MOLINA, J., SÁEZ, J. (2017). Investigadores, docentes y educadores frente a la exclusión social: paradojas y apuestas. *Educación XXI: Revista de La Facultad de Educación*, 20(2), 95-112.
- HEALY, K. (2018). *Trabajo social: perspectivas contemporáneas*. Ediciones Morata.
- MARSHALL, B., ROSENBERG. (2013). *Comunicación no violenta. Un lenguaje de vida*. Gran Aldea Editores.
- MILANEY, K. (2011). The 6 Dimensions of Promising Practice for Case Managed Supports to End Homelessness. Part 1. Contextualizing Case Management for ending Homelessness. *Professional Case Management*, 16(6), 281-287.
- MILANEY, K. (2012). The 6 dimensions of promising practice for case managed supports to end homelessness. Part 2: the six dimensions of quality. *Professional Case Management*, 17(1), 4-12.
- PAPA FRANCESC. (2015). Carta encíclica laudato si' del sant pare francesc sobre la cura de la casa de tots. <http://www.bisbatlleida.org/sites/default/files/enciclica%20Lau->

- dato%20si%E2%80%99%20en%20catal%C3%A0.pdf.
- PASCUAL, B., ORTE, C., OLIVER, J. L., POZO, R. (2021). Joves, salut i prevenció: algunes reflexions en temps de la covid-19. *Anuari de la joventut de les Illes Balears 2021*, 319-333.
 - SOLER-I-MARTÍ, R., BALLESTÉ, E., FEIXA, C. (2021). Desde la periferia: la noción de espacio social en la movilización sociopolítica de la juventud. *Revista Latinoamericana de Ciencias Sociales, Niñez y Juventud*, 19(1), 1-26.
 - PITA, M. V. (2017). Pensar la violencia institucional. Vox populi y categoría política local. *Espacios de Crítica y Producción*, 53, 33-42.